

Az eredeti kép

Lekció: Ézs 12/Textus: Jn 7,1-5; 11-18; 37-44 és 8,1-2; 12-20

2019. április 7.

⁷Jézus ezután Galileát járta. Nem akart ugyanis Júdeában maradni, mivel a zsidók meg akarták ölni. ²Közel volt a zsidók ünnepe, a lombsátrak ünnepe. ³Testvérei ekkor ezt mondták neki: Menj el innen, és eredj Júdeába, hadd lássák a tanítványaid is a tetteidet, amelyeket cselekszel! ⁴Mert senki sem cselekszik titokban, ha ismertségre törekszik. Ha ilyeneket cselekszel, tedd ismertté magadat a világ előtt! ⁵Mert a testvérei sem hittek benne. [...] ¹¹A zsidók pedig keresték őt az ünnepen, és kérdezték: Hol van ő? ¹²És sokat suttoztak róla a tömegben: némelyek azt mondták róla, hogy jó ember, mások viszont azt, hogy nem az, sőt félrevezeti a népet. ¹³De nyilvánosan senki sem beszélt róla, mert féltek a zsidóktól. ¹⁴Már az ünnepi hét fele elmúlt, amikor Jézus felment a templomba, és tanítani kezdett. ¹⁵A zsidók csodálkoztak ezen, és ezt kérdezték: Hogyan ismerheti ez az Írást, hiszen nem is tanulta? ¹⁶Jézus így válaszolt nekik: Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki elküldött engem. ¹⁷Ha valaki kész cselekedni az ő akaratát, felismeri erről a tanításról, hogy vajon Istentől való-e, vagy én magamtól szólok. ¹⁸Aki magától szól, a saját dicsőségét keresi, aki pedig annak dicsőségét keresi, aki elküldte őt, az igaz, és abban nincs hamisság. [...] ³⁷Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! ³⁸Aki hisz énbennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek. ³⁹Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg.

⁸Jézus pedig kiment az Olajfák hegyére. ²De korán reggel ismét megjelent a templomban, és az egész nép hozzáereglett; ő pedig leült, és tanította őket. [...] ¹²Jézus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága. ¹³A farizeusok ekkor ezt mondták neki: Te önmagadról teszel bizonytságot: a te bizonytságtételed nem igaz. ¹⁴Jézus így válaszolt nekik: Még ha én önmagamról teszek is bizonytságot, akkor is igaz a bizonytságtételem, mert tudom, honnan jöttem és hová megyek, ti azonban nem tudjátok, honnan jövök, vagy hová megyek. ¹⁵Ti test szerint ítélték, én nem ítélek senki felett. ¹⁶De még ha ítélek is, igaz az én ítéletem, mert nem egyedül vagyok, hanem én és az Atya, aki elküldött engem. ¹⁷A ti törvényetekben is meg van írva, hogy két ember tanúságtétele igaz. ¹⁸Én önmagamról teszek bizonytságot, és bizonytságot tesz rólam az Atya is, aki elküldött engem. ¹⁹Erre megkérdezték tőle: Hol van a te Atyád? Jézus így válaszolt: Sem engem nem ismertek, sem az én Atyámat: ha engem ismernétek, Atyámat is ismernétek. ²⁰Mindezeket a kincstárnál mondta Jézus, amikor tanított a templomban, és senki sem fogta el, mert még nem jött el az ő órája.

Képzeld el, hogy van a hálósobád falán, az ágyad fölött egy rajz, amit még a dédnagypapád rajzolt, aki egy csodálatos tehetségű, mindenki által szeretett és tisztelt művész volt. Kicsi voltál, amikor meghalt, de még mélyen belül emlékszel rá, hogy milyen volt, homályosan emlékszel a hangjára, emlékszel az illatára – azóta se érzetél ilyen illatot. Képzeld el, hogy a háború szörnyűségei miatt ez az egy műve maradt fent, ami az ágyad fölött van. Az egész családod nagy becsben őrizte a rajzot, sose adták el múzeumnak, hanem a dédnagypapád odaadta a nagymamádnak, a nagymamád az apukádnak, és az apukád pedig neked. A példázat kedvéért azt is el kell képzelned, hogy ők már nem élnek. Te maradtál az egyetlen, aki még találkozott vele. És most az utolsó képe ott lóg az ágyad felett egy szép keretben. És egy nap jön valaki, aki azt mondja, hogy ő is ismerte a dédnagypapádat, sőt, nagyon közel állt hozzá, és az ágyad fölötti

rajz nem az eredeti állapotában van. Nem másolat, hanem meghamisították az évek során. Ami most látszik belőle, az nem a dédnagypapád keze munkája, hanem egy csalóé. Alatta van az igazi mű. És ő tud egy technikát, amivel elő tudja hívni, de ehhez ki kell vágnod a keretből a rajzot, oda kell adnod neki, hogy megsemmisítse a csaló munkáját és előhívja belőle az eredeti rajzot. Nagyon megijedsz. Nem tudod, hogy higgy-e neki. Ha nem sikerül az előhívás, vagy ha nincs is alatta semmi, tönkremegy a kép, vagy az is lehet, hogy lelép vele, mert eredeti és értékes. Bármelyik is történjen, az utolsó mű is elveszik. Tanácstalan vagy, hívod a szomszédokat, a barátokat, elmondod, mi történt, és ők azonnal átjönnek, hogy megnézzék maguknak ezt az alakot. Mindennek elhordják, hogy hogy képzeli, hogy meggyalázza a családod emlékét, hogy mer hazugságokat állítani. Mindenki győzköd, hogy nehogya odaadd. De a kép a tiéd. Te döntesz. Kérdezed őt, hogy tényleg ismerte-e a dédnagypapádat. Sok mindenben igaza van, de olyat is mond, amit eddig nem tudtál róla. A többiek szidják: „Látod, nem is ismerte, ez nem így volt, a művészettörténet-könyvek nem ezt írták róla!” De valahogy mégis minden, amit mond, beleillik abba a képbe, amire emlékszel, és mintha igazabb is lenne mindazoknál, amiket eddig meséltek neked. Arról is beszél, hogy téged mennyire szeretett. És valahogy újra érezed azt az illatot, amit már kiskorod óta nem. Odaadod-e a rajzot?

Kedves Gyülekezet! Kedves Testvérem!

A mai istentiszteleten a felolvasott ige alapján arról lesz szó, hogy Jézus Krisztus azzal az igénnyel lép fel, hogy a te egyetlen, drága életedet, amit úgy féltesz, mert nincs belőle több, azt ő új tartalommal töltse meg. És nem akármilyen tartalommal, hanem azzal az eredeti, hamisítatlan tartalommal, amit a Teremtő Isten az ő végtelen szeretetéből neked eredetileg elkészített, még mielőtt meghamisították volna. De ebből nem lehet kóstolót kérni, nem lehet megtekinteni a nyomtatási előképet, mint egy dokumentum kinyomtatása előtt, hogy biztos minden a helyén lesz-e. Ehhez oda kell adni az életed keretét a jól megszokott tartalommal együtt, hogy valami teljesen újat és igazit kapj vissza. Kikérheted mások véleményét, hogy odaadd-e, utána olvashatsz, hogy mit mondanak a könyvek, de a döntés a tiéd. És ugyanígy az enyém. Mert mindenki ágya fölött ott van az a rajz, és nem véletlenül mondtam hálósobát, mert a bizalmunk az az életünk legintimebb része. Odaadod-e Jézusnak? Megéri-e? Hogyan fogod visszakapni? Azért a legnagyobb bizalomkérdés ez, mert csak azután derül ki, miután elengeded.

Sok mindenről szó van ebben a két fejezetben, nem is az egészet olvastam fel, bátorítalak titeket, hogy otthon olvassátok végig mindkettőt. Mégis, ezt a sok mindent nekem ez a „rég-i keret–új tartalom” motívum foglalja össze, amit egy nagy kérdés, és két rövidebb válasz alapján fogunk kibontani. A nagy kérdés, amiről hosszabban fogok beszélni, az az, hogy kinek van igaza? A két válasz, amiről pedig majd rövidebben: „hiszem, ha látom!” és „látom, ha hiszem!”

Szóval a nagy kérdés: kinek van igaza? János evangéliuma úgy lett megírva, hogy az akkori és a mai kultúra minden résztvevőjét kihívás elé állítja ezzel a kérdéssel: kinek van igaza? Úgy mutatja be Jézust, mint aki a megszokott kereteiket új, mégis az eredeti

tartalommal akarja megtölteni. Új, mégis eredeti. Nincs ellentétben az új és az eredeti? Simone Weil, francia filozófusnő így fogalmaz: „*Ha mindig korszerűek akarunk lenni, valami örökkévalót kell mondanunk.*” Úgyhogy nem, nincs ellentétben. János evangéliumában kihívás éri a görögöket, hogy jól értik-e, hogy mi, vagy inkább ki az a Logosz, amit ők egy világot átható és rendező bölcsességnek gondoltak. Kihívás éri a qumráni, gnosztikus közösséget, akik mindig a világossággal voltak elfoglalva, hogy jól értik-e azt, hogy mi a világosság. És természetesen nagy kihívás éri a zsidó népet, hogy az eredeti rajz van-e az ágyuk fölött a hagyományaikat illetően. Kinek van igaza ezekben a kérdésekben? Annak, aki az idők kezdetén kitalálta, vagy annak, aki az idők egy bizonyos érájában értelmezi? És ez egyébként egy nagyon fontos kérdése a modern hermeneutikának, írásmagyarázatnak is, akár világirodalmi, akár bibliai szövegről van szó. Mert ha egy olvasónak a könyv írója évekkal a könyv megjelenése után egy olyan új részletet árul el az egyik szereplőről, ami nem illik bele a befogadónak abba az olvasásélményébe, amit ő ott átélt, akkor két választás áll a befogadó előtt: vagy elfogadja az író kiegészítését, magyarázatát, és tiszteletben tartja, hogy ő az, aki megálmodta azt a világot, amit ő annyira szeret, vagy nem fogadja el a kiegészítést, az eredeti szándékot, mert a szöveg csak a befogadóval együtt lesz teljes, és az olvasásélményben már lezárult az a folyamat, amiben ő megteremtette a saját könyvét. És a világirodalomban jogosnak is mondhatjuk mindkét választ, mert az író is ugyanolyan ember, mint mi, eldönthetjük, hogy az ő értelmezését, vagy a sajátunkat helyezzük előtérbe. De az isteni ihletettség igényével fellépő szövegnél, és a saját éltünket nézve is, akár hiszünk Istenben, akár nem, számolnunk kell azzal a lehetőséggel, hogy valaki olyannak a kiegészítését, eredeti szándékát nem fogadjuk el, aki nem egyenlő velünk, aki a mi létfeltételeinket is adja, így akinek a meglátása komoly hatással lehet arra, hogy jól értjük-e a szöveget, és magát az életet, vagy célt téveszt az egész létünk.

Ezzel a tétellel állunk szemben az egész János evangéliuma kapcsán, nem csak a görögök, a gnosztikusok és az akkori és egyébként a mai zsidóság, hanem mi magunk is. Hiszen a mi kultúránknak is rengeteg olyan kerete van, amibe Jézus vissza akarja hozni az eredeti tartalmat. Odaadjuk neki? Biztos, hogy jól érti? Mi van, ha tönkreteszi, pedig igazi volt és értékes? Ezek a kérdések voltak a történetben zúgolódók szavai mögött is, és érthető az óvatosságuk, hisz tényleg nagyon nagy a tét. Kinek van igaza?

Akkor lássuk az igeszakaszban megjelent kérdéseket – mi az eredeti tartalma az ünnepnek, a víznek, a világosságnak – és kinek van igaza a válaszban? Annak, aki egy az íróval, vagy annak, aki értelmezi az írást? Annak, aki a legközelebből ismerte a dédnagypapádat, vagy azoknak, akik sose találkoztak vele?

Először is: a lombosátrak ünnepe. Mi az eredeti tartalma a lombosátrak ünnepének? Azt olvassuk, hogy ez az egész rész ezen az ünnepen játszódik, úgyhogy nézzük meg, hogy mi is történt akkor, mire emlékeztek? Ez volt az ősi aratási hálaadó ünnep. A pusztai vándorlás emlékére az ünnep hetében az izráelitáknak lombokkal fedett sátorban kellett lakniuk. Nagyban kötődött hozzá a messiás-váradalom is. A törvény előírása szerint nagy számban mutattak be áldozatokat. Az ünnep egyes napjain körmeneteket tartottak a nagy áldozati oltár körül, a 7. napon pedig a körmenet hétszer került meg az oltárt. Először csak az ünnep első napjának estéjén, később az ünnepi hét minden estéjén nagy örömnünnepélyt rendeztek. Mikor az esti áldozat befejeződött, az ünneplő sokaság, férfiak és nők egyaránt az asszonyok előudvarába

mentek, ahol megkezdődött az örömnep. A léviták a férfiak udvarába vezető lépcsőn állva különféle hangszereken játszottak, mintegy hangversenyt rendeztek, énekeket adtak elő, és közben mások fáklyatáncot jártak. Egy régi rabbi, aki még mint gyermek a jeruzsálemi templomban részt vett a lombsátrak ünnepén, úgy emlékszik vissza, hogy akkor a templomlátogatás és a minden esti ünnepély miatt nyolc napig szinte nem is aludtak. A közmondás szerint, aki nem látta a sátoros ünnep örömnepélyét, az soha életében nem látott örömet.

Öröm, hálaadás Isten ajándékaiért, szabadításáért, tánc, zene, a Messiás várása. Ezzel szemben mit olvasunk? „(Jézus) *Nem akart ugyanis Júdeában maradni, mivel a zsidók meg akarták ölni. [...] ¹⁴A zsidók pedig keresték őt az ünnepen, és kérdezték: Hol van ő? ¹²És sokat suttoztak róla a tömegben: némelyek azt mondták róla, hogy jó ember, mások viszont azt, hogy nem az, sőt félrevezeti a népet. ¹³De nyilvánosan senki sem beszélt róla, mert féltek a zsidóktól.*” Öröm helyett félelem, a tánc és a zene felszabadultsága helyett összenézés, suttozás, a Messiás, a Szabadító várása helyett az ő kizárása. A régi keret mostani tartalma nem felel meg az eredeti rajznak. Mert az eredeti ötlet az volt, hogy Isten közelségében éljük meg az ünnepeinket, Jézus pedig az, akiben közel jött az Isten. Viszont mindenki, aki az örömeibe nem hívja meg őt, annak az ünnepe célt téveszt. Jézus új, eredeti tartalommal akarja megtölteni az örömeinket, azzal, hogy ő is ott van és értelmet ad neki. Kinek van igaza abban, hogy mi a lombsátrak ünnepe, egyáltalán mi az ünnep? A megkeseredett, ünnepleni képtelen, félelemmel teli népnek, vagy az ünnep szerzőjének, aki a termést adja, aki a Szentháromság Istenben a pusztai vándorlás alatt is velük volt és gondoskodott róluk, aki az igazi Ünnepelet?

A következő keret a vízáldozat. Az ünnepi rendtartáshoz tartozott az ünnepélyes vízáldozat. Hajnalban a papok a közeli Siloah forrásból vízzel töltöttek meg egy aranykorsót, és amikor a vizet hozó pap az úgynevezett „vízkapu”-nál belépett a belső templomudvarba, a kürtöket megfújták a papok. Mikor átlépett a korszóval a kapun, a többiek Ézsaiás könyvéből idéztek: „*Örvendezve fogtok vizet merni a szabadulás forrásából.*” (Ézs 12,3) Az egész szertartás szemléletes, dramatizált módon a vizet, az esőt, a sziklából fakasztott forrást köszönte meg Istennek, emlékezve a pusztai vándorlás egyik jelentős eseményére. Az utolsó nap hétszer ismétlődött meg ez a szertartás, emlékezve arra, hogy Izráel hétszer került meg Jerikót. „*Örvendezve fogtok vizet merni a szabadulás forrásából.*” (Ézs 12,3) Ez a (lekcióban is felolvasott) ézsaiási fejezet egyébként teljes egészében arról az örömről szól, ami a Messiás jelenlétével beköszönt, így is fejeződik be: „*Kiálts és ujjongj, Sion lakója, mert nagy köztettek Izráel Szentje!*” (Ézs 12,6) És Izráel Szentje, Jézus ott áll közöttük, róla kéne, hogy szóljon az egész ünnep, és senki nem veszi észre. Elképzelem, ahogy Ézsaiás, Jeremiás és a többiek sírnak a mennyben, hogy ők mennyire várták ezt a napot, milyen elképesztő látomásokat kaptak róla, és senki sem ünnepli a Messiást. Jeremiás így prófétált erről: „*Egek, ámuljatok ezen, borzadjatok, szörnyülködjetek nagyon! – így szól az ÚR. Mert kétszeres rosszat cselekedett népem: engem, a friss víznek forrását elhagytak, és víztárolókat vájnak, repedt falú víztárolókat, amelyek nem tartják a vizet.*” (Jer 2,12-13) És míg a papok a Siloah forráshoz mennek, Jézus, a szabadulás, a friss víz igazi forrása, az utolsó napon feláll és így szól: „*Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!*” A régi keret hamisítatlan tartalma nem a Siloah forrás, nem az aranykorsók, nem a kürtök, és nem kell hozzá megkerülni hétszer semmilyen oltárt.

Gyönyörű szimbólumai, jelei ezek a Messiás szabadításának, de a jel eltakarja a szemük elől a jelzett dolgot. Itt van, akit vártunk, hozzá menjünk vízért, ő az, akiről ez az egész szól, ő a szabadulás forrása! A nép pedig járja a köröket, cipeli a korsókat és automatikusan ismételteti a hagyományba beépült igéket. Jézus akkor is és ma is kihívás elé állítja azokat a szokásaidat, rendszereidet, amiktől a kielégüléset várod. Hányszor kerülöd még meg az oltáraidat, öntöd ki a forrásaidat, ahhoz, hogy észre vedd, hogy az igazi Szabadító, az egyetlen, aki meg tud elégíteni ott áll, és téged hív? Kinek van igaza abban, hol van az igazi feltöltekés? Annak, aki újra és újra aranykorsókkal és repedt falú víztárolókból hozza a vizet, vagy aki maga a kifogyhatatlan élő víz forrása?

Az utolsó ilyen keret, amit a felolvasott rész alapján megnézünk, az a világosság. A lombsátrak ünnepén szépen kivilágították a templomot, az asszonyok udvarában kb. félméteres lámpásokat állítottak fel, amelyeken 4-4, aranyból való olajtál állt. Ezek nemcsak a templomudvart világították meg, hanem a hagyomány szerint olyan világosságot árasztottak, hogy egész Jeruzsálem fényben úszott. A nagy ünnepnap másnapján pedig így szól Jézus: *„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”* Mennyire rosszkor, rossz helyen mondott mondatnak tűnik... Miért nem tegnap mondta, a nagy fényárban? Isteni erejéből még egy kicsit világíthatott is volna, hogy lássák a fényt, amiről beszél. Ehhez képest most korán reggel van, hajnali fény, az ünnepnek vége, Jézus egyszerű, láthatatlan fénye a tegnapihoz képest maximum futottak még kategória, gyenge próbálkozás. Valóban? Annak van igaza a világosságról, aki csak akkor tudja megélni, amikor minden adott, minden fénylik, mindenki boldog? Vagy annak, aki azt hirdeti, hogy az igazi világosság a sötétségben fénylik, és aki ezt követi, annak nem a körülményeitől, a kedvétől, az alkalomtól fog függeni, hogy világosságban jár-e vagy sem?

És a nép, a farizeusok és a világ akkor is és ma is gyalázza Jézust. Nincs igazad, Jézus. Félrevezeted a népet. A te bizonyágtételed nem igaz. A rajz az ágyunk fölött nem hamisítvány, hanem igazi, kézzelfogható és a miénk. Miért akarod elvenni? Azt se tudod, miről beszélsz. Vagy ha tényleg ismered a dédnagyapát, bizonyítsd be!

Úgyhogy most nézzük meg azt a két rövid választ, amit mindezekre mondhatunk. Az első, ami már az előbb hallott mondatok mögött is felsejlett, az az, hogy „hiszem, ha látom!” Az emberek látni akarnak, aztán hinni. Istenbizonyítékra várnak. A testvérei is ezt mondják Jézusnak: *„Ha ilyeneket cselekszel, tedd ismertté magadat a világ előtt!”* Majd az ige hozzá is teszi: *„Mert a testvérei sem hittek benne.”* Mutatványra várnak. Látni akarnak. Ha valaki ilyen igénnyel lép fel, hogy ő egy az Atyával, és nála van az igazság, sőt, ő maga az igazság, akkor elvárható, hogy ezt bizonyítsa. Mert nagy a tét! Hogy bízzunk így benne? De az előző hat fejezet alapján kérdezhethetjük, hogy: na és a víz borrá változtatása? És a béna meggyógyítása? És az ötezer ember megvendéglése? Mit akarnak még látni, ahhoz, hogy higgyenek? Egy rabbi mesélte nekem a következő viccet: Négy rabbi Istenről vitatkozik, hárman mindig ellent mondanak a negyediknek. Megunja a negyedik, és így kiált: Uram! Tudom, hogy igazam van, és ők tévednek! Kérlek, adj valami jelet, hogy bizonyíthassam nekik! Verőfényes napsütés volt, de amint a rabbi befejezte az imáját, egy viharfelhő haladt át négyük felett. „Isteni jel! Látjátok, igazam volt, tudtam!” De a másik három nem értett egyet, azt mondták, viharfelhők kánikulában is keletkezhetnek. Így a rabbi megint

imádkozott: „Uram, nagyobb jelre lesz szükség!” Erre négy viharfelhő jelent meg, hatalmas felhővé álltak össze, majd egy villám csapott ki belőlük a közeli hegyen. „Megmondtam – örült a rabbi –, igazam volt!” De a társai azt mondták, semmi olyan nem történt, amit ne lehetne természetes okokkal megmagyarázni. Újra imába fogott, de amint kimondta, hogy „Uram...”, máris beborult az ég, megremegett a föld, és egy erős, mély hang hallatszott: „Igaza van!”. A rabbi odafordult a többiekhez, büszkén nézett rájuk: „Nos?” „Hát... – mondták a többiek – akkor ez így három a kettő ellen.” Aki látni akar, és aztán hinni, annak az se lesz elég bizonyíték, ha maga az Isten szól az égből. Pontosan ezért, Jézus nem akar bizonyítani semmit ezeknek az embereknek. És nekem se akar bizonyítani, és neked se akar bizonyítani. Ő egyedül egy valakinek tartozik elszámolással, az Atyának. Ő az, aki küldte őt, az ő dicsőségét keresi, nem a magáét. A hamis küldött az, aki a maga dicsőségét keresi. Jézus egyedül az Atyának tartozik elszámolással, de neki teljes odaadással fog elszámolni. Senkit nem fog elveszíteni azok közül, akiket az Atya neki adott, az egy elveszettért is utána megy, otthagya a kilencvenkilencet. Ha istenbizonyítékot akarsz, ha látni akarsz, nem pedig hinni, akkor nem értetted meg, mit jelent minden bizalmadat abba a Jézusba helyezni, aki a kereszten az Atya előtt számolt el érted is, helyetted is. Értem is, helyettem is. Aki ezt megérti, az nem látni akar, hanem minden paradoxon és minden aktuális világnézet ellenére bízni akar Jézusban, hinni akar Jézusban.

És így jutunk el a második válaszhoz, az utolsó pontunkhoz: „látom, ha hiszem!” Mert ha valaki ezt megérti, és kinyitja magát ezelőtt a Jézus előtt, őszintén keresve őt, akkor a Szentlélek megadja neki a hit ajándékát, az a Lélek, akiről ezt olvastuk: „³⁸Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek. ³⁹Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg.” A Szentléleknek az a hatalmas ajándéka a számunkra, hogy bizonyosságot tesz a szívünkben, lelkünkben, értelmünkben afelől, hogy az Atya által és nem saját maga által megdicsőített Krisztus valóság. Jézust mi már feltámadt Krisztusként láthatjuk, aki legyőzött értünk mindent, ami meghamisította azt az eredeti képet, amit még a mi szerető Istenünktől kaptunk. Aki hisz őbenne, de nem csak távolságtartóan, kognitív módon, hanem – ahogy az előző igehirdetésben hallottuk – úgy, hogy eszi az ő testét és issza az ő véréjét, azaz egzisztenciálisan belőle táplálkozik, ismeri őt, közel van hozzá, annak aztán megadja az Isten, hogy lásson is. Az látni fog igazi ünnepet, az felismeri, hogy a várva várt Messiás ott van tőle egy karnyújtásnyira, az látni fog élő vizet, azaz igazi kielégülést, ahol nem csak egy-egy szükségletünk elégül ki ideig-óráig, hanem a létünk szomjúsága kap igazi válaszokat és értelmet, és az valódi világosságot fog látni nem csak akkor, amikor fényárban úszik a város, hanem akkor is, amikor ez a világosság az egyetlen fény a sötétségben.

Odaadod-e a képet a hálósobád faláról? Odaadod-e, akár először, akár újra és újra, hogy visszakapva meglásd, mi az eredeti tartalma és gazdagsága annak az egy életnek, amit az Istentől kaptál? Jézus mondja: „*Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! [...] Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.*” Ámen.

(Bálint Anna)